

חינוך

שבע עצות

בין קציני משטרת התנועה מתנהל כיום ויכוח רציני: האם מסעי התעמולה לבטחון בדרכים, כגון עברייני התנועה, אבירי הדרכים, גרמו להתעוררות בקרב הצבור? עקומת הסטטיסטיקה של תאונות הדרכים לא יורה

עד התביעה סאמי ג'ראיסי הכנת חומר...

באופן מכריע, אולם יש הטוענים שעדיין מוקדם להציג מסקנות. בנוקדה אחת כולם תמימי דעה: האזרח יהודה חיותמן מלא את חובתו.

לפני חצי שנה פנה חיותמן, איש עסקים תל-אביבי ותיק, מפיץ רדיו פיליפס, בהצעה מקורית למשטרה: ארגון תחרות כלל ארץ ציית לנוער, שהזמן לשלוח הבורים, שירים, סיסמאות, ציורים על הנושא זהירות בדרכים. לזוכים הובטחו פרסים יקרי ערך, בין השאר: 2 תעודות של המלחה העממית. כל ההוצאות, כולל פרסום, על חשבון יוזם הי תכנית. המשטרה קבלה הצעה זו בהתלהבות. **שדך בככר מגן דוד**, תוך חודש הוצף מטה המשטרה בלמעלה מחמשת אלפים מכתבים. ענין בחירת הזוכים הפך לבעיה טכנית חמורה. אולם יהודה חיותמן הוכיח שוב את מלוא מרצו: תוך שבוע ארגן ועדה שופטים, העבירים בסך שלושה ימים עד שנקבעו הזוכים.

אלפי המכתבים כללו, בין השאר, הצעות מקוריות למדי ממומחי התנועה הצעירים: תלחות שלד אדום מעל ככר מגן דוד בתל-אביב עם לוח המציון שהאיש נהרג בתאונת דרכים, למען יזהרו הנהגים, תהלוכת דמו יות לבושות הכריכים ונושאי לפידים בלר לה (ללא ירח) לאורך רחוב אנלבי, הפירת מנהרות לאורך עשרות קילומטרים מתחת לפני הערים הראשיות. אמר יהודה גיא, ראש מחלק התנועה במטה הארצי, אב לילדה בת יום אחד, נבון משפע העצות שהומי טרו עליו: "בקרוב כבר תשיא לי גם בתי עצמו בעניני תנועה".

השבוע ניתן התגמול לילדים: עוזר מפ' קח מחוזי יגאל מוסינזון, קצין ליחסי צבור במשטרת ישראל, נצה על טכס חלוקת ה'

הארץ

... החליטה אמש מועצת העירייה בע' שרת קולות הקואליציה נגד 9 קולות הקואליציה... (ידיעות אחרונות)

אברהם נחמן, תל-אביב היד הימנית נגד היד השמאלית.

אני אנו, ציוני אמריקה, רואים את עבודתנו למען ישראל כפילנתרופיה... אמר הדי"ר מילר (הבוקר)

יגאל ארנון, ירושלים האמת הערומה?

פרסים לזוכים, שהתקיים באולם אוהל, כי הקדמה להצגה חסמבה.

ועידות

ללא יוצאים מן הכלל

לשון נוצרת מאלית. חוקי השפה אינם מתוכננים, מכילים יוצאים מן הכלל רבים העושים אותה לרוב מסובכת ביותר, אף על פי שיש בה תמיד הגיון מסוים. הדרך הנוחה ביותר ללמוד לשון היא להשתמש בה משחר הילדות, כי למידת שפה זרה הוא ענין קשה ביותר למרבית בני האדם.

אין פלא, איפוא, כי האדם שאף מאו ומ' תמיד להמציא לשון קלה, פשוטה, ויחד עם זאת עשירה, שתשמש את האנושיות כולה. עשרות רבות של שפות מלאכותיות הומצו או בהיסטוריה, רובן מסוף המאה התשע עשרה. אולם רק אחת מהן, אספרנטו, שיוצרה היה ד"ר ל. זמנהוף, בלשן יהודי פולני, זכתה להצלחה מה. הדקדוק הוא פשוט, אינו מכיל כל יוצאים מן הכלל. השפה היא קלה ללמוד, נשמעת כאיטלקית. למרות הכל לא נפוצה הלשון בעולם, נש' ארה שבעונם של מעטים. שבוע שעבר הת' כנסו כמה מאות. משוגעים" ישראלים כא' לה לוועידה ארצית בחיפה. באם רצו קור' אי ועורכי העולם הזה לכרך את צירי ה' ועידה בחיפה בלשון הבין-לאומית, היו שולחים להם את המברק הבא:

La leganoj kaj la redaktoroj de la selajne Haolam Hazeh esprimas al Esperantistoi de Israelujo la ilian plein bonaju gratulon pri la okazo de la 3-a konferencio landa de la ligo Esperanta.

רב, אנשי החוק שנכחו במשפט התרשמו מן הנוהל הסדיר.

יכול התובע לערער על מסקנות השופט. אולם השופט צלטנר חסם את הדרך דוקא בשטח חיוני זה. הוא אמר שהוא מאמין לעדויות ההגנה. ושום בית-משפט, הכפוף לחוק האנגלי, אינו מוכן לערער על אמונתו של שופט.

החברים הדתיים בקואליציה לא יכלו ל' הסתפק בחוות דעת משפטית זו. הדבר הובא לישיבת הממשלה, הממשלה החליטה לתת הוראה להגיש ערעור. אולם בעיני רבים תהיה זאת פעולה פורמלית, כמעט: מול הערעור ניצב ה"אני מאמין" של השופט.

עצמות בצונצות

לפני כארבעה חודשים ברחה נערה ערבייה, רוזטה הח' (14), ממוסד היתומים האפסייה, ספרה על המתרחש בתוך המוסד לאחר מ' קרוביה (העולם הזה 769). היתה זאת תתי' לתה של תגלית פרשת אימים אשר זעזעה את הצבור הרחב, הגיעה את השלטונות לנ' קוט בצעדים משפטיים נגד מנהלת המוסד דלאל ראסי.

התובע המשפטי הקים לשם כך ועדת חקי' רה מיוחדת אשר נאספה לשתי ישיבות בל' בו: הראשונה הכנת, השנייה - לברור הענין - לשלכת הבריאות בנצרת. בישיבה השנייה הוחלט כי אין בסמכות פועדה לנהל כל חקירות, כל עוד לא התבררה הפרשה חוקית בפני בית דין.

השבוע, חודש לאחר הישיבה, התכנס בית הדין בבנין המוסקוביה בנצרת העילית, בראשותו של שופט השלום משה עציוני. עם תחילתו ניכר כי משפט זה שונה ממש' פט רגיל. העתונות הקדישה לפרשה מקום

הנאשמת דלאא ראסי עוזבת את אולם המשפט על מכות וכו'...

ניכר על דפיה, בעיקר בהתקפה רבתי על מנהלת המוסד. מצד שני, עומדת המנהלת תחת חסות הכנסיה הנוצרית, נמלטה עם הגולים הראשונים למגור סנט קלאריס.

דינאר וחצי זהב, דלאל הופיעה בבית המשפט בלחית שתי נזירות ונציגו של ה' מוסרן (ארכי-בישוף) יוסף לחם, ישיבה בין מלוחיה כשהיא משחקת בלי הרף במפתח נחושת שבידה. לבושת שחורים, פזולת, הקשיבה לקריאת האשמה, תחילה בעברית, אחר בתרגום ערבי. לא פחות מ'27 סעיפים היו בכתב האשמה, ביניהם אחד המדבר על החוקת מטבע זר (דינר וחצי זהב). בית המשפט היה מלא אנשו כמורה, קציני משט' רה, קהל סקרנים, אשר הקשיבו במתיחות לדברי, התובע, יוסף בהלול, גבה קומה כחל עינים, רך דבור. לאחר שהכריזה הנא' שמת כי איגנה אשמה, הוסיפה: "אני אם ומחנכת את ילדי שיהיו אנשי תרבות. רק בשעת הצורך הכיני אותם, אין אמא מכהה את ילדיה באש".

אולם התביעה התכונה לערער הצהרה זו, הביאה, בצעד ראשון, שני עדים: השר' טר יהודה לבקוביץ, אשר מסר עדות טכנית, ופאתולוג המשטרה שהעיד כי בדק צונצות שהכילה 57 עצמות ילד, שלא יכול לקבוע בדיוק כיצד מת. אך העד העיקרי היה גבר ערבי נאה, סאמי ג'ראיסי חניך אנגליה, שא' סף בעצמו את רוב פרטי המעשה, עוד טרם החלה המשטרה לטפל בגברת דלאל.

דרכי-חיים

כבוד למת

משפחת סאעט עתה ארצה מעיראק עוד לפני שהחלו העונים הכבדים להקויר את שמי המרחב, בחירת הסאעטים ברמת גן כמשכן קבע היתה מוצלחת מכל הבחי' גות. בכסף שהביאו עמם שכרו דירה נאה, דאנו שכל אחד מבני המשפחה יסתדר בעצ'ו דה מתאימה.

אסתר, בת העשרים לא הרחיקה לכת, נחקבלה כפקידה במשרד בית החרושת כתב, מרחק עשרים צעד מפתח ביתה, נתחבבה על מכריה בשל אופיה העדין. הזמן חלף בקצב הישראלי המסחרר. אסתר הכירה את עזרא ברוך, סוחר-תייר ונתין בריטי המתגורר ב' לונדון. ההיכרות לבשה צורה מוחשית יותר משהחליטו להנשא. החלו בטיפול המתאים בניירותיהם. עזרא שידלה לפני הנסיעה, לותר על נתינותה הישראלית, להכלילה בדרכונו הבריטי. אך אסתר סרבה, ביכרה להמתיך זמן מה, לנסוע בדרכו של מדינת ישראל ואתו היתה גאה לשאת.

אין קשר, הפרידה, לפני שמונה חודשים, היתה קשה לבני המשפחה שהורגלו איש לדעהו בעתי שמחה וסבל, אך אסתר הבטיחה לא לנתק לזמן ארוך את הקשר עם ישראל. נבואתה התקיימה במסיבות טרגיות: מחלה קצרה וממארת שמה קץ לחייה.

בינתיים הכין הבעל השכול את כל הדרוש כדי שארון אשוח המנוחה יוטס ללא דיחוי לישראל, נתקל בקושי יחיד: אישור משרד הבריאות בקריה.

עם התקבל המברק מלונדון, טרה דוריס, אחות אסתר, למשרד הממשלתי ביקשה את תחיתמ נתן אופרי, הפקיד האחראי. הלה תחיתס בהבנה אך הסביר שיש תהליך הכרחי לפני החתימה: אישור חברה קדישא, טען שהנוהג נעשה לאחר כמה מקרים של הש' היות ארונות מתים בשדה התעופה בלוד עקב א השתוות בין החברה לבין המשפחות השכולות.

פגישתה עם איש חברה קדישא לא הוסיפה כבוד למת: דוריס נתבקשה מיד לשלם סך של 500 לירות עבור הקבורה. האחיות נדה' מה, שאלה: מדוע אתה נוקב דווקא בסכום הזה, אולי אני מוכנה לשלם 4000 לירות? בהמשך השיחה ביקשה לקבור את הגופה בירושלים. הפקיד הפנה אותה לחברה קדישא של הבירה, הסביר ששתי החברות הן אוטר' נומיות, אין ביניהן כל קשר מסחרי, לא אבה להאזין לתחנוניה, כי הענין דחוף ואין אפ' שרות טכנית להגיע לירושלים באותו יום ששי בשעה 12.30, להתדפק על משרדים סגו' רים, בקשה אך ורק את החתימה הדרושה לשם הבאת הגופה.

הפניגור נימר הווארי ברק בשעת הצורך

האיש האדיש לא ענה, סיים את הויכוח בנענוע ראש שלילי ומקפיא. מקומכם ברחוב לילינבלום! קראה האשה המרוגזת, נאלצה לחכות ליום ראשון, לסדר את הענין בירו' שלימים.

על קיר המשרד התל-אביבי של חברה קדישא נשאר תלוי ללא שינוי השלט המאובק המסביר בין השאר לכל הנוגעים בדבר, כיצד להשמר מחילול גופת המת בשעת ההלויה.